

Μυτιληνός.

7 Μαρτίου 1909

2.

Ἡ πρώτη ἐκδοθεῖσα
Ἐν Μυτιλήνῃ Ἐφημερίς

Διευθυντῆς καὶ Ἰδιοκτῆτης
Θ. Δ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

Γραφεῖα
Ὁδὸς Σαρῆ-Μπαμπᾶ ἐρ. 36

Ὁ Συνδρομητὴς τὸ χρόνον
δυσὸς μετῆς θὰ πληρώσῃ
κι' ἂν τὸν φαίνεται πῶς καίνα
ἕως φθοῆς κι' ἕως μὴν κρυάτης.

Εἶμαι χωρὶς συνέταιρο,
μονάχος δηλαδὴ.
Καὶ σὲς τὸ λέγῃς παστρικά
σὰν πιστρινὸ παιδί,
νὰ στέλνεις στὰ χέρια μου
τὰς φίλας συνδρομὰς σὰς
γιὰ νὰ μὴ γένη σνοιωμὸς
καὶ βροῖται τὸ μπαλῶ σὰς.

Ὁ Μυτιληνὸς Σαββάτος
θὰ γυρίσῃ στὸ σεργιάνι
κι' ἄποτος μερακλῆς τὸν θέλει
τὴν ποσάρα του θὰ σιάνῃ

Ὅμως καθ' ἑξομερίτης
δέκῃ φράγμα θὰ μετράῃ
κι' ἂν τὰ βροῖ παρακλήσια
τὸ γιανῶ του ἕως τραβῆ.

Θὰ περνοῦμε κι' ἀγγελίαι
ἄλλο στὸ βροῦ τὸν ἦρο,
γιατὶ θὰ ἔχουμε στὴ λίστα
πέντε γρόσια κάθε σίχο.

ΕΤΟΣ Α'

§

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 Μαρτίου 1909.

§

ΑΡΙΘ. 3.

Ἐλα καυμένη Μαρτυλῆ
νὰ συνδιατρεφθοῦμε,
στὸ φύλλο τί θὰ γράφουμε
καὶ τί θὰ σιωποῦμε;

ποὺ κι' ἂν στὴ θύρα κάτσουμε,
πὶς μετὰ θὰ μᾶς σπρώξουν.

τὸν κάθε παπριώτη,
καὶ ξεραθῆ κ' ἡ κούτρα σου
τότε γυρνᾷς σταὺς ξένους.

Θὰ γράφουμε γιὰ πρόσωπα,
ἢ γιὰ ἰδέας μόνο,
καὶ μὴ μ' ἀφίτης μοναχό,
γιατὶ τὰ θαλασσῶνα.

Μ.—Καλὰ, μὰ τὰ κεράτματα
θᾶναι τῆς ἀρεντιάς σου.

Γιατ' ἂν δὲ ξέρῃς νὰ κρατῆς
τὴ φυσικὴ σου γρίνα,
καὶ θέλεις νὰ κατηγορῆς
τὸν τάδε καὶ τὸν δεῖνα,
θὰ πῆ πῶς τὸ κεράλι σου
δὲν ἔχει νοῦ κουκουττι.....

Ἐλα νὰ συζητήσουμε
ποιοὺς πρέπει νὰ παινέσουμε,
ἔλα νὰ δοῦμε μιὰ στιγμή
καὶ ποιοὺς θὲ νὰ βαρέσουμε,

Θ.—Σ' ὀρκίζομαι στὸν Ὀλυμπον
τὸν μέγαν τῆς Ἀγιάτου.

Θ.—Τράβα κομμάτι ζε βοῦ πρί,
μπροστὰ σου τὸ μαρκοῦττι.

Ἐλα λιγνὴ βαρέλα,
πᾶρε καρότσα κ' ἔλα,
ἔλα γιαντῆμι κάνε με
μὲ λίμες καὶ σκαρπέλα.

[Καὶ πήραμε, ὡς εἰωθός,
στοῦ φίλου Γιανναρέλη,
καὶ πήραμε καρέδες
καὶ φρέσκους ναργιλέδες,
καὶ μιὰ κουβέντ' ἀνοίξαμε
ποῦταν γλυκὰ τὰ μέλι.]

Μ.—Ποῦ λές, ἄλλο ἐγκώμια
ἂν θέλῃς τὸ καλό σου
πᾶρε καὶ σάλι μάλλινο
καὶ μέσα κουκουλώσου,
καθὼς κ' ἐγὼ θὰ τυλιχθῶ
σ' ἓνα μουντὸ μακάτι,
νὰ κάνω τὸ σακάτη,
κι' ὅπου παρέα, θὰ κολνῶ
μὲ πεινασμένο μάτι.

Μ.—Ἀγάπη μου ξυνόμηλο,
ἂν θὲς πᾶμε στὸν Ὀμιλο
καὶ νὰ τὰ ποῦμε ἀντρε-νοῦ
νὰ μὴ μᾶς πάρουν πρέφα,
ἂν θὲς στὴ Λέσχη ἀγωμεν
καὶ πάστες ἀφοῦ φάγωμεν,
εἰς ἄλλας μου τὰς συμβουλὰς
θὰ λέγῃς «αὐτὸς ἔφα».

Θ.—Λαιπόν, γιὰ χῦστε, φίλε μου,
τὰ τηλαυγῆ σου φῶτα,
καὶ δίδαξέ με φιλικῶς
γιὰ ποιοὺς θὰ γράψω πρῶτα.

Χαιδέματα κ' ἐγκώμια
κ' ἐπαίνους καὶ στεφάνια.....
Καὶ θὰ πηγαίνουμε ἂν μπρᾶ
σὲ γάμους κι' ἀρραβῶνες,
νὰ καταλάβουν πού μαστε
κ' ἐμεῖς Καρὰ-ὀγλάνια,
καὶ τζέντελμαν καὶ κόμιλοφ
τῶν σαλονιῶν θαμῶνες.

Θ.—Μετὰ χαρᾶς καὶ τρεῖς φορές,
μὰ ἀπὸ τὴ Λέσχη μακριά,
γιατὶ ἂν ἐκεῖ προβάσουμε
καθήμενε, θὰ μᾶς διώξουν.
Μόν' πᾶμε νὰ ποζάρουμε
στοῦ Γιανναρέλη τὴ φωληρά,

Μ.—Πρῶτα θὰ γράψῃς, φίλε μου,
γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα,
ἐπαίνους καλοταίριαστους
καὶ λόγια μετροημένα,
καὶ νᾶσαι συντηρητικὸς
καὶ φρόνιμος σὰ γάτα,
κι' ἂν δὲν πιστεῦς, ρώτητε
καὶ τὸν Παπᾶ τὸ Μάτα.

Ἐπαίνους καὶ στὸ Δήμαρχο
καὶ στοὺς μεγάλους καὶ τρανοὺς,
καὶ σὰ δὲν ἔχῃς πιά νὰ πῆς
ἐπαίνους γιὰ κανένα,
τὸ νεκροθάφτη ρώτητε

Θὰ πλέξῃς ὕμνους ἔπειτα
στὸ φίλο μου Δεσπότη
ἐπίσης εἰς τοὺς βουλευτὰς
κ' εἰς ἄλλους τοὺς Προξένους,
κι' ἀφοῦ παινέσῃς στὴ σειρά

ποιεί τὰ τρανοὶ ἀπ' τοὺς παλῆους
ν' ἀρήσῃς πιά τὰ ζωντανά,
νά πιάσῃς πεθαμένα.

Κι' ὅταν θά πῆς γιά θηλυκά,
τὸ νοῦ σου γιὰτὶ χάθηκες·
Μὴν πῆς καμμιά τοὺς ἀσκημη
καμμιά τοὺς τριαντάρα,
μὴν πῆς ποτὲ πατάλειμμα
ἢ πούντρα πὼς σιχάθηκες,
ἢ πὼς ἂν κάποιος ζυγιαττοῦν
πρέπει νά βγάλουν νῦέρα.

Πρόσεξε ὅμως, φίλτατε,
ἂν θὲς νά πάρῃς κι' ἄλλα
διπλωματίας ὑψηλῆς
μαθήματα μεγάλα.

Ἄν σὲ φαγούριζε ποτὲ
καὶ κάποιον νά χτυποῦτες,
γύρνα τὰ βέλη σου εὐθύς
καὶ χτύπα τοὺς δατκάλους,
ποῦν' παναγιῆς ἀμίλητες
καὶ χαμηλοβλεποῦσες,
καὶ φόβους ξύλου καὶ δαρμοῦ
δὲν προσδοχᾶς μεγάλους.

Καὶ γὰρ ὁ κίνδυνος γιά σέ
θά ἦναι τὸ στηλιάρι
καὶ μόν' αὐτό, μοῦ φαίνεται,
σὲ βάζει χαλιναρί.

Θ.—Καὶ ποιοὺς ἀκόμα Μαριγλῆ
λιγνέ, μακροκεφάλα,
μπορῶ μὲ δίχως κίνδυνον
νά γαργαλῶ μια στάλα;

Μ.—Μπορεῖς ἀκόμα νά χτυπᾶς
κι' ὅταν κανεῖς φτωχὸς παπᾶς
μ' ἀνάμισυ παπούτσι
ὀρθῆ στραβοπατῶν,
ἢ φωραθῆ μαρκοῦτσι
στόν καφενέ κρατῶν.

Ὅμως ἂν ἦται φρόνιμος
καὶ θελήσῃ τὸ καλὸ σου,
λειψὲ ἀπ' αὐτόν τὸν ἔρωτα
τῆς σατυρογραφίας,
καὶ κάποιον σε κατὰστημα
μὲ μνησίον χῶσου
ὡς γραμματεὺς διπλογραφῶν
ἂν ἔχῃ ὡς ταμίας.

Γιατὶ ὁ κόσμος δὲν μπορεῖ
ν' ἀνέχεται ὑπεροχάς,

οὔτε νά βλέπῃ τὰ στραβιά,
οὔτε ν' ἀκούῃ γρίνες,
κι' ὅταν θά γράφῃς ὑπερμπαντιές,
νά φεύγῃς εἰς τὰς ἐξοχάς,
γιατὶ θά πέφτουν μπαττουγιές
καὶ γροθαριές ρίνες.

Θ.—Μὰ τώρα πιά δὲ γένεται....
ἔπρεπε πρὶν νά μοῦ τὰ πῆς
γιατὶ τὸ φύλλο μου καλὲ
σατυρικὸ τὸ λένε,
κι' ἂν ὄλας σου τὰς συμβουλὰς
τὰς ἠχοοῦσθην ἀτκεπῆς,
ἄκου κ' ἐμένα τί θά πῶ,
καλλίγα μου καυμένε.

Ὅλος ὁ κόσμος πὸ μαθε
καὶ ὁ ντουνιας τὸ ξέρει
πὼς εἶπ' ἐσύ ἡ ἀγάπη μου
καὶ τ' ἀκριβό μου ταίρι.

Ἐσύ τὰ νέα κουβαλεῖς
καὶ λές ἐσύ καὶ γράφω γώ,
καὶ ἡ ἀλήθεια εἶν' αὐτῆ
καὶ σκάτε ἂν θέλῃς σάν τ' ἄ

Κι' ἂν γιά κανέν' ἀστειευθῶ
στό σπογγικό μου βύλλο,
ἐγὼ δὲ θάχω φταίξιμο,
ἐσύ θά τρῶς τὸ ἔυλο.

Μ.—Δὲν ἀντιλέγω φιλέ· πλὴν
γιὰ τὴν κακιά τὴν ὥρα,
γόννες ἀγόρασε χοντρές
κ' αἱ δύο μας νά ντυθοῦμε
γιὰ νά εατῶ ἡ ράχη μας
σὲ κάθε εἶδους μπόρα,
καὶ μέχρι τέλους μὲ πετσί
κατάλευκο νά βγοῦμε.

Ἐκδρομὴ μέχρι Παμφίλων
Ἄτλαντος καὶ Ἡρακλῆ,
ποῦ σννηκολούθει ἐπ' ὄνου,
κ' ἡ σκιά τοῦ Μαριγλῆ.

Θ.—Εἶπαμε ὅσα εἶπαμε
κ' εἶναι, νομίζω, ὥρα,
τοῦ Ἄτλαντος τὴν ἐκδρομὴν
νά μ' ἱστορήσῃς τώρα.

Μ.—Ἐπρεπε νάχω, φίλτατε,
τὴν τέχνην τὴν οὐράνιον
τοῦ ποιητοῦ τῆς Χίου,
πρεπόντως νά διηγηθῶ

τὸ θάμα τὸ σπάνιον
τῆς μεγαλοπρεποῦς πομπῆς
τοῦ γαύρου Σωματείου.

Τί ἐξοχος παράταξι!
τί βλέμματα, τί στάσεις!
τί στήθη ἀγαλμάτινα
μ' εὐρείας διαστάσεις!

Καὶ σὰ νά εἶχανε φτερά,
πετώντας περπατοῦσαν,
καὶ σκόρπιζαν τὸν θαυμασμὸν
ἀπ' ὅπου κι' ἂν περνοῦσαν.

Κ' ἔπρεπε νάβλεπες κ' ἐμὲ
πὼς ἔτρεχα θυμώνων
νά τοὺς προσθάτω, κἀθιδρωκ
κι' ὡς ἄγρος λαχανιάζων,
καὶ κάποιος μὲ λυπήθηκε
καὶ μ' ἔφερ' ἓνα ὄνον
κι' ἀμέσως καθάλιεψα
πολεμικῶς κομπάζων.

Καὶ τρέχω τότε φοβερός
κι' ὀρμητικὸς ὡς λέων,
καὶ νόμισαν πὼς ἤμουνα
ὁ Μέγας Ναπολέων,

καὶ σχίστηκαν σὲ δύο γραμμὲς
καὶ μ' ἔβαλαν στὴ μέση,
καὶ τρέχανε κατόπι μου
μὲ πιδὸ πολὺ χαβέσι,

Καὶ πήγαμε στὰ Πάμφιλα
κ' εἶδεξα σ' ὄλους στήθος,
ὁ δὲ ἀρχιτυμπανιστῆς
μὲ Ἡρακλέους ἦθος

ταχύς τὸν λόγον ἔλαβε
καὶ ὄλοι σιωπῆσαν,
καὶ μόνο πού δὲν πέσανε
καὶ δὲν τὸν προσκυνῆσαν.

Καὶ νάτουν, σάν περάταμε
κατόπι ἀπ' τὸν Ἀράλωνα,
ποῦ μὲ τοὺς φίλους σμίξαμε
κι' ἄλλος φιλοῦσε ἄλλονα,

καὶ νέοι, ἄνδρες καὶ παιδιὰ
κλαῖγαν ἀπ' ἀκρῆ σ' ἀκρῆ,
κι' ὁ Καραβίας, ὡς κι' αὐτὸς
ἐσκούπισ' ἓνα δάκρυ.

Καὶ στὸ σαμάρι πάτησα
κι' ἀνέβηκα στὸν ὄνον,

καὶ ἐνδοκρὺς ἀναπολῶν
τὸ κλέος τῶν προγόνων,

τὴν νέαν ταύτην γενεάν
τετράκις ἐμακάριτα,
καὶ ὕμνον δῖφρονον γλυκὺν
μὲ τὸ γαῖδουρι γκάρισα:

« Ἴτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
κί ὅλοι ἐν γραμμῇ ὀρμάτε,
μὲ τὴν σφαιραν, μὲ τὸν δίσκον
τῶν ἐχθρῶν τὸ μάτι φάτε.

Ἴτε, παῖδες, καὶ θαρτεῖτε
κί ὅλοι στὸν ἀγῶνα μπῆτε,
νά πατήτετε στὴν πῆτα,
κ' ἡ δουλειά σας πάει ντρίτα».

Καὶ ὅλοι ἐζητωκραύγαταν
κ' ἠλλάλαξαν μιὰ φωνῇ
καὶ ὠρμητὰν ἀκράτητοι
ὡς αἰετοὶ Ἀφρικανοί.

Κ' ἡ φάλαγγ τῶν Ἀφάλωνος,
βρέ Θεωρῆ ἐρίφη,
γενναίως παρηγκώνιστε
τ' ἄλλα τὰ παλικάρια,
κ' οἱ ἄλλοι τὰ ξυνίσανε
κ' εἶδα ν' ἀπτόρπουν ἔριφη,
καὶ θαῦμα πῶς δὲ γείναμε
ὅλοι μαλλιά κουβάρια.

Καὶ τότε τὰ χρειάστηκα
καὶ πήδηξ' ἀπ' τὸν θνον...
Δὲ θάμειτκα κί ἂν μ' ἐδειχνης
τοῦ Μίττα τὰ χρυσάρια,
καὶ τὴν κοιλιά μου ἐπιατα
ὡς νὰ ἠσθάνθην πόνον,
καὶ τῶστριψα ὀλοταχῶς
πρὸς τ' ἀνοιχτὰ χωράφια.

Κ' εἶδα κί ἄλλους λειποτάκτας
κί ἀνδρειεύομαι καὶ πάλιν
κ' εἰς γραμμὴν τοὺς παρατάσσω,

καὶ τὰ περίξ κατοπτεύω
μὲ περίνοιαν μεγάλην
καὶ τὰς χεῖρας μου πατάσσω

Καὶ ὅτι ἐτοιμάστηκα
τὴν στρατιάν ν' ἀγάγω
κατὰ σκιῶν φανταστικῶν
καὶ τράβηξα τὴν κάμα,
τὸν Ζαμβακέλη κιάλαρα
ποῦ μ' ἐγνεψε νὰ πάγω,
καὶ μ' εἶπε στὸ «Μυτιληνιό»
πῶς θέλει μιὰ ρεκλάμα.

Καὶ ὅλα τὰ παράτησα
γιὰ τὸ καλὸ τῆς τσέπης,
καὶ τὰ πριμάραμε μαζί,
καὶ νὰ με ὅπως μὲ βλέπεις.

Θ.—Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ,
διὰ τὰ νέα τὰ καλά,
μόν' τὰ πιστά μας πλήρωτε
καὶ δὲ μοῦ βρίσκονται ψιλὰ.

Γ Ρ Ι Ν Ι Ε Σ

—Γρρρρ..... Ἄνοιξε.

—Λέγε ἀπ' ἐκεῖ ποῦ εἶσαι.

—Ἀπ' τὸ κουτί;

—Ναί.

—Θέλεις νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὰ βαμβακόλαδα;

—Ὅχι μούχλιασαν.

—Τί θέλεις;

—Πές με ἄλλα.

—Ὁ Παστρῆς ἔχει σκοπὸ νὰρῶν νὰ σπάσῃ τὸ
πισοτήριό σου

—Γιατί;

—Γιατὶ εἶχες τὴν ἀναίδεια νὰ τὸ περάσῃς
ἀπὸ τὸ τελωνεῖο χωρὶς νὰ ἔχῃς τὴν ἄδεια γιὰ
ἐφημερίδα.

—Μὰ τί, δὲν τοῦ ἔφταξε ὁ φόρος ποῦ τοῦ φόρ-
τωσε;

—Ἄφησ' τα αὐτά, κ' εἶναι καλὸς ἐκτιμητῆς ὁ
Παστρῆς.

—Πάστρα γιομᾶτος χαλάλι του ὁ μισθὸς ποῦ
παιρνει.

—Γρρρρ.....

—Δὲ μοῦ λές, τί λέγουν γιὰ τὴν Δαικὴν Σχολήν;

—Ὅλος ὁ κόσμος εἶναι ἠνθουσιασμένος.

—Συντακτικὴν ἐπιτροπὴν ἐξέλεξαν;

—Ναί. μὲ πρόεδρο τὸ χουρὸ παιδί τὸν Ἀριστείδη
Μάνδρα.

—Καλά, μὰ ἔχω ἀκούση καὶ γρίνιες.

—Ἄ! ναί. κ' ἐγώ.

—Καὶ γιὰ τί γρινιάζουν;

—Λένε γιὰ τὸν Παπᾶ-Χαστιᾶ πῶς κόρωσαν τ' ἀν-
τεριά του.

—Τ' ἀντεριά του;

—Ναί.

—Γιατί;

—Διαβλέπει σὴν Δαικὴν Σχολήν τὸν κακόβου-
λον δάκτυλον τῶν μαλλιαρῶν.

—Μωρὲ γιὰ ἐξηγήσου καλά.

—Ὁ Ντελῆς, λέει, ὁ καθηγητῆς, εἶναι ἀρχιμαλ-
λιαρὸς μαζί μὲ τὸν συντάκτην τοῦ «Μυτιληνιοῦ»
καὶ εἶναι καὶ οἱ δυὸ ὄργανα τοῦ «Λαοῦ» ποῦ ἐκ-
δίδεται σὴν Πόλι.

—Δοιπόν;

—Δοιπόν θὰ ἰδρῶσουν τὴν Δαικὴν Σχολήν γιὰ
νὰ διαδώσουν τὸν μαλλιαρισμόν, καὶ νὰ τοὺς κά-
νουν δλους μασσόνοους.

—Μεγάλη τιμὴ τοὺς κάνει. Καὶ τώρα τί σκοπὸ
ἔχει ὁ Παπᾶ-Χαστιᾶς;

—Θὰ συγκαλέσῃ Μεγάλην Οἰκουμενικὴν Σύνο-

δον και θα τους εφορίση.
 —Γιά βρε γιάα!.....
 —Χαστά μου τ' αντεράκια σου.
 —Φουρτούνα στα μπατζάκια σου.
 —Γερεε.....
 —Λέγε.
 —Γιασασίν Χουριέτ. 'Ελευθερία έχουμε πιά.
 —Καλώς ωρισες. Και δὲ μᾶς λές πῶς τὸ κατὰ-
 λαβες;
 —Μὰ δὲν ἄκουσες πάλι τοὺς καινούργιους σκο-
 τωμούς;
 —Ποιόνα σκοτώσαν;
 —Τὸ Μήτσο Κουιζούκη, παιδάκι 13 χρονῶ.
 —Γιατί;
 —Διασκέδαζαν οἱ ἄνθρωποι στὴ Βαρειά, εἶχαν
 σκοποβολή. Μιά σφαῖρα πῆγε ἐκεῖ πού ἔπρεπε.
 —Τὸ κακόμοιρο παιδάκι.
 —Τῆς προάλλες πάλι, πληγώθηκαν ἄπανον στὴν
 Προκυμαία τρεῖς ἄνθρωποι μὲ πιστόλια καὶ μα-
 χαιότα.
 —'Η' Αστυνομία τί κάνει λοιπόν;
 —Δὲν κοιμᾶται. Τραγουδεῖ γιασασίν ἀνταλέτ,
 καὶ ποτίζει τὰ λουλούδια τῆς.
 —Λοιπὸν γιασασίν ἀνταλέτ. Ἄλλο.
 —'Εχω τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν Πόλι.
 —'Α, ἄ, λέγε ν' ἀκούσω.
 —Οἱ βουλευταὶ χωρὶς νὰ ἰδρῶνῃ τ' αὐτὶ τοὺς
 ἀπὸ φοβέρες Σοφτάδων καὶ Κομιτατζίδων, ἐργά-
 ζονται δραστηρίως.
 —Μὲ γελᾶς διάβολε.
 —'Αλήθεια, ἔτσι λέει τὸ τηλεγράφημα. Ἐργά-
 ζονται δραστηρίως σιὰ.....μπουγατσαιζίδικα.
 —Ψυχὴ μου μπουγάτσα.
 —Εἶναι ἐνδουσιασμένοι πρὸ πάντων μὲ τὴ μπου-
 γάτσα τοῦ Καράκιοι.
 —Μπράβο φαίνεται πῶς ἔχουν καλὸ γούστο.
 —'Εκτός τούτου, σκέπτονται νὰ δεῖξουν παστρι-
 κά τὴν ἐμπιστοσύνην τους στὴν Κυβέρνησιν.
 —Πῶς, πότε;
 —'Όταν τοὺς καλέσουν σὲ κανένα καινούργιο
 Αὐτοκρατορικὸ γεῦμα. Θὰ φᾶν ἀπ' ὄλα τὰ φαγιά,
 καὶ δὲ θὰ φοβηθοῦν μήτε τὸν καφέ.
 —'Εὔγε αὐτὸ θὰ πῆ ἐμπιστοσύνη στὴν Κυβέρνησι.
 —Γερεε.....
 —Σκασμός.
 —'Επροχθὲς σὲ εἶδα καὶ περνοῦσες ἀπ' τὸ βρω-

μοσόκακο.
 —Ναί.
 —Βαστοῦσες καὶ τὴ μύτη σου;
 —Ναί, ἀπὸ τὴ βρωμα.
 —'Εγὼ πῶχω σπυρὶ στὴ μύτη καὶ δὲν μπορῶ νὰ
 τὴν πιάσω;
 —Βούλωσέ την. Λέγεις ἄλλο.
 —Τὸ Πλωμάρι εἶναι ἀνάστατο. Κατηγορήθηκε
 τὸ καυμένο ἄδικα. Ὅμως δὲ ξέρω καλὰ καλὰ τί
 ἰρέχει περιμένω ἀνταπόκρισιν.
 —'Αλλο τίποτα ἔχεις;
 —'Εχω.
 —Ν' ἀκούσωμε.
 —Τὸ Μαριγλῆ τὸν ἔχεις ἀκουστά;
 —'Οχι· πρώτη φορὰ ἀκούω αὐτὸ τὸ ὄνομα.
 —'Ας ἦναι. Ὁ Μαριγλῆς λοιπὸν ἦταν ἐπροχθὲς
 καταλυπημένος. Ἀπ' τὸ μεράκι του ἦλθε καὶ χῶ-
 ῖθηκε μέσα στὸ κουτί, κι' ἄρχισε τῆς γρίνιες.
 —Καὶ τί ἔλεγε;
 —'Αναστέναζε καὶ μοιρολογοῦσε:
 «'Αχ!...πατρίδα μου Ἀγιάτο.
 Ἄχ, πού σὲ κατήντησαν οἱ δημοκόποι.
 Νὰ σοῦ εγαίνουν, λέει, δημογέροντες κατὶ Ντεμιρ-
 γκέληδες, Μωυτῆδες, καὶ τὰ ρέττα τῆς πατάτας.
 Αὐτὰρ τοῦ ἔλεγον στὸν λαὸν ὅτι δὲν θέλουν θέσεις
 Καϊνοτικᾶς, καὶ τώρα φάνηκαν πῶς πεθαίνουν γιὰ
 μαντούπι.
 Ὁ Θεμ. Μαριγλῆς καὶ ὅποιος ἄλλος καλὸς πατριώ-
 τη, ἀποτραβίζονται.
 Ἄχ!...πατρίδα μου Ἀγιάτο, ὁ λαὸς σου κοιμᾶ-
 ται, σὺ δὲ σὺν φαρμάκι οἱ δημοκόποι, γιὰ νὰ με-
 νουμε πιδ πῖνῃ ἀπ' ὄλα τὰ χωριά, καὶ νὰ γελοῦν οἱ
 ἐχθροὶ μας. Ἄσαχ!.....
 —Καὶ ἐγὼ ἄχ, καὶ νὰ δοῦμε φεθαύριο καὶ τὰς ἰδι-
 κάς μας ἐκλογάς, καὶ καληνύχτα, καὶ καλὴ ἀντά-
 μωτη
 —Στάτου, στάτου. Ἐχω ἀκόμι κατὶ.
 —Γρήγορα γιὰτὶ νύσταξα.
 —Εἶπες στὸ Μαριγλῆ νὰ πάη νὰ πάρῃ τὴν συν-
 ὁρομὴ τοῦ «Μυτιληνιοῦ» ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Γρη-
 μάνη;
 —Ναί.
 —Μὰ αὐτὸ ἦταν μεγάλη σου ἀγένεια.
 —Ναί, ἀλλὰ ἐμαθα πῶς τὸν ἐπτεῖλαι γράμμα, ἢ
 σαράντα λίρες νὰ μετρήσῃ, ἢ.....
 —'Ελα Παναγία μου.
 —Κ' ἐπειδὴ ὁ Μαριγλῆς γρίνιαζε, τ' ἄ καὶ καλὰ
 πρέπει νὰ βιαστούμε, μήπως χάσουμε καὶ τὴ συν-
 ὁρομὴ, γιὰ τοῦτο.....
 —'Ε, τὴν πῆρε τὴ συνδρομὴ; —Τὴν πῆρε.
 —Μπράβο εἴστε πρακτικοὶ ἄνθρωποι. Νὰ σὰς χαί-
 ρεται πού σὰς ἔχει.
 —Οὔ, νὰ χαθῆς, γκρεμίσου ἀπὸ δῶ, γρινιάρη.

ΖΗΤΟΥΜΕΝ Συγγνώμη διὰ τὴν μὴ καταχώρησιν τῶν διαφημίσεων, ἐνεκὰ τῆς πληθώρας τῆς ἑλης.

ΠΑΣ Ο ΚΡΑΤΩΝ ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ, ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

(*'Εκ τοῦ Τυπογραφείου τοῦ «Μυτιληνιοῦ» Σιγῆ-Μπαμπᾶ ἀρ. 38).